

ERFGOED **DAG**

ONTDEK UW HELDEN

zoektocht naar de sporen van twaalf
Drongenaars die geschiedenis schreven

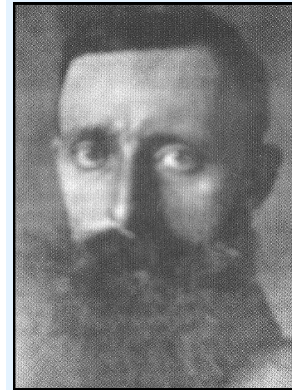
DRONGEN
22 april 2012

DOMIEN INGELS

Gent, 23 juli 1881 - Bachte-Maria-Leerne 1946

Schilder-beeldhouwer, liet een rijke artistieke erfenis na

Ingels werd geboren in de Gentse volksbuurt de Brugse Poort. Hij verbleef en werkte vanaf 1913 in Drongen. Hij kreeg zijn artistieke opleiding in de ateliers van Domien Van den Bossche, Hypolyte Leroy, Louis Tijtgadt en Jean Delvin. Vanaf 1900 was hij leraar tekenen en beeldhouwkunst aan de Gentse academie.

Als zoon van een slager was hij goed vertrouwd met de anatomie van vele dieren. Hij was dan ook bij uitstek een dierschilder, met sterke voorkeur voor werkende paarden en windhonden. Hij bestudeerde ook wilde dieren in het circus. Zijn olifantenbeelden tonen een heroisch expressionisme en zijn representatief voor zijn exuberante levensstijl. Samen met grootmeester Constant Permeke had hij een atelier in het Gentse Sint-Elisabethbegijnhof.

Aanvankelijk liet hij een huis met atelier bouwen in de toenmalige Statiestraat (nu Drongenstationstraat 16). Het merkwaardige huis was ontworpen door architect Oscar Van Voorde. De versiering boven de ingangsddeur, twee pauwen voorstellend, was van zijn hand. Later liet hij een alleenstaande woning bouwen in de huidige Domien Ingelsstraat. De zonnewijzer op de voorgevel en de windhond met drinkbak voor het huis, zijn het werk van de meester.

Domien Ingels was getrouwd met schilderes Marie-Louise Pauwaert. Ook zijn dochter Rosa beoefende de schilderkunst. Hij overleed door een verkeersongeval in Bachte-Maria-Leerne op 16/11/1946 en werd in Drongen begraven.

Domien Ingels liet een grote artistieke erfenis na in Gent en Drongen. Zo zijn ondermeer van zijn hand:

- het Ros Beiaard gemaakt voor de wereldtentoonstelling van 1913 op het De Smet-De Nayerplein;
 - het monument Koning Albert in het Gentse Zuidpark ;
 - het bronzen bas-reliëf van het oorlogsmonument in Drongen .
- Enkele van zijn dierenbeelden zijn te bewonderen in de Kunstgaanderij van De Campagne en in het Museum van Deinze en de Leiestreek

Deze brochure werd gerealiseerd door Pasar Drongen met de medewerking van de Heemkundige Kring Dronghine.

Redactie:

Jo Bombay, Willy Herteleer, Ferre Pauwels

Samenstelling en vormgeving:

Ferre Pauwels

Verantwoordelijke uitgever:

Frank Van Hecke, Groenewandeling 77, 9031 Drongen

© Pasar Drongen

ADRIAAN WALCKIERS

Geraardsbergen, 1721 - Brussel, 10 mei 1799

Heer van Drongen, bankier van de Oostenrijkse Nederlanden

Adriaan Walckiers (Adrien Ange de Walckiers) stamde uit een Ninoofse adellijke familie. In 1753 kocht hij de heerlijkheid Drongen, een van de oudste en belangrijkste heerlijkheden van Vlaanderen, die nog aan de Graaf van Vlaanderen had toebehoord.

Hij huwde met Dieudonné de Nettine. Zij was afkomstig uit een Hollandse bankiersfamilie die met de Banque De Nettinne zowat het monopolie had over de verhandeling van de staatsgelden van de Oostenrijkse Nederlanden. Daardoor kon de Walckiers zijn carrière in Oostenrijkse dienst uitbouwen. Hij werd achtereenvolgens Grootbaljuw van Dendermonde, Raadsheer van de Raad van State en beheerder van de koninklijke Lotto.

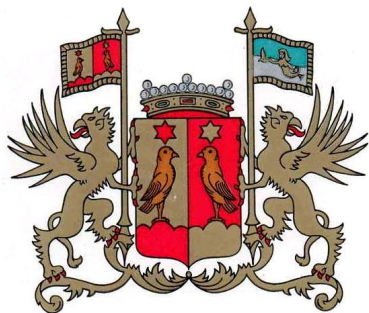
Nadat hij de leiding van de Banque De Nettine had overgenomen, ging het hem financieel steeds meer voor de wind. Hij breidde zijn grondeigendommen verder uit met de heerlijkheden Evere en Sint-Amands.

Het gezin Walckiers woonde in Brussel. Zij namen hun intrek in het weelderige 'Hotel de Walckiers' in de

Brabantstraat (nu Wetstraat). Vandaag is in dat gebouw het Ministerie van Financiën gevestigd.

Het koppel kreeg vijf kinderen. De oudste zoon Edouard ontpopte zich als een waardige en bekwame opvolger. Naast gefortuneerd bankier, kunstenaar en mecenas speelde hij een belangrijke rol in de opstand van de Zuidelijke Nederlanden tegen het Oostenrijks bewind (Brabantse Omwenteling).

Adriaan Walckiers werd in 1786 door Jozef II in de adelstand verheven tot Burggraaf. Datzelfde jaar verkocht hij de heerlijkheid Drongen aan Jean-Baptiste d'Hane die later, na de afschaffing van de heerlijkheden, burgemeester van de gemeente Drongen werd. Ook aan hem is in Drongen een straatnaam gewijd.

Het wapenschild van het zelfstandige Drongen is dat van de familie Walckiers.

Op 22 april heeft in Vlaanderen en Brussel de Erfgoeddag plaats. Dit publieks-evenement focust op het roerend en immatueel cultureel erfgoed (voorwerpen, verhalen, technieken, vaardigheden) en onderscheidt zich zo van de Open Monumentendag die zich op onroerend erfgoed toespitst.

Deze 12e editie staat in het teken van 'helden': mensen, figuren, zaken die zich hebben onderscheiden, die iets opmerkelijks hebben gedaan dat de mensen in hun tijd (en ook daarna) aansprak en hun een bijzondere status verleende.

Dit jaar neemt Pasar Drongen deel aan de Erfgoeddag. Het aanknopingspunt bij het thema 'helden' zijn de straten in Drongen die de naam dragen van een verdienstelijke inwoner. We lopen er dagelijks achteloos voorbij, maar wie waren ze en waaraan verdienen ze hun heldenstatus?

Op 22 april kan je tijdens een gezellige fietstocht van 20 km door Drongen op zoek gaan naar de sporen van 12 Drongenaars die geschiedenis schreven. Aan de hand van vragen en foto's ontdek je welke band ze met Drongen hadden, met welk exploit ze zich onvergetelijk hebben gemaakt en

welke sporen van hen in Drongen of elders zijn achtergebleven die hen voor de vergetelheid behoeden.

Dit heldenboekje dat een ruggensteun kan zijn tijdens jouw zoektocht, kwam tot stand dankzij een vruchtbare samenwerking tussen Pasar Drongen en de heemkundige kring Dronghine.

Pasar zet zich in Drongen reeds meer dan 25 jaar in voor recreatie en vakantie dichtbij huis. Al wandelend en fietsend streken verkennen is haar favoriete activiteit. Zo raakte zij geboeid door de mooie plekjes en het rijke erfgoed van onze gemeente.

De heemkundige kring Dronghine houdt zich reeds sinds 1947 bezig met het onderzoek van de geschiedenis en de volkscultuur van onze gemeente. Zij besteedt daarbij grote zorg aan het behoud van ons cultureel erfgoed. Dankzij hun voordrachten, tentoonstellingen, publicaties en hun documentatiecentrum maken zij het rijke Drongense verleden toegankelijk voor een breed publiek.

De Erfgoeddag 2012 in Drongen werd mogelijk gemaakt dankzij de financiële steun van Wijk aan Zet - Stad Gent en VDK Spaarbank.

ADOLF PETIT

Gent, 22 mei 1822 - Drongen, 20 mei 1914

Jezuiet, legendarische retraitebegeleider

Kleermakerszoon Adolf Petit groeide op in een Gentse volkswijk. Hij verloor op zeer jonge leeftijd zijn moeder. Ondanks zijn bescheiden komaf werd hij in 1836 toegelaten tot het Gentse Sint-Barabacollege. In 1842 trad hij in bij de Jezuiten in Drongen en in 1855 werd hij priester gewijd. Na een aantal lesopdrachten in Brussel en Namen keerde hij in 1865 definitief naar Drongen terug.

Vanaf 1886 legde hij zich voornamelijk toe op de organisatie van retraites, vooral in het retraitehuis te Drongen. Zusters en broeders, priesters en leken kwamen zo met hem in contact en er ontwikkelde zich een netwerk van invloedrijke personen aan wie hij raad en bijstand verleende. Zijn innemende persoonlijkheid en buitengewone eenvoud maakten hem bijzonder populair.

Armen en noodlijdenden waren bij hem altijd welkom. Hij stond ondermeer aan de wieg van l'Oeuvre du Calvaire, een Brusselse organisatie die zich toedeed op de hulpverlening aan ongeneeslijke zieken die aan hun lot waren overgelaten.

Aanvankelijk werd pater Petit begraven op de toenmalige begraafplaats, naast de pastorie.

Na zijn dood kwam een devotiebeweging op gang van zijn dankbare oud-retraitanten en zijn medebroeders. Zijn 'heiligenleven' werd in verschillende biografieën beschreven.

In 1937 werd een procedure voor zaligverklaring aangevat en werd hij 'Dienaar Gods'. Toen zijn kist in 1938 werd geopend trof men er zijn bruin geworden maar intact lichaam aan. Dat werd als een teken van heiligheid beschouwd. Op 15 december 1966 werd Petit uitgeroepen tot 'Eerbiedwaardige Dienaar Gods' of 'Venerabilis Servus Dei', eerste stap naar de zaligverklaring. Met de jaren viel de devotie stil. Het zaligverklaringsproces werd in 1992 gestopt.

In 1937 werd op de gronden van de Oude Abdij een kapel gebouwd, gewijd aan de heilige Jozef. Het stoffelijk overschot van pater Petit werd er plechtig naar overgebracht, in het bijzijn van de bisschop van Gent.

ZEGERVAN KORTRIJK

- 1337

Heer van Drongen, vertrouweling van de graaf van Vlaanderen

Zeger II van Kortrijk, ook Zeger II van Drongen genoemd was kastelein (heer) van Drongen. Hij zou een slot bezeten hebben op de plaats waar nu het torentje staat achter het kasteeltje Andremont in de Veerstraat.

Door zijn huwelijk met Oda van Melle werd hij ook heer van Melle. Het wapen van Zeger van Kortrijk is sinds 1980 het wapen van de gemeente Melle geworden.

Als vertrouweling van Gewijde van Dampierre maakte hij in 1300 deel uit van een groep edelen die de graaf vergezelde naar de Koning van Frankrijk in Parijs.

In 1325 werd hij hoogbaljuw (hoogste functionaris) van Gent benoemd.

In 1337 zou Zeger van Kortrijk in zijn contacten met de gezanten van Edward III teveel de kaart van Gent getrokken

Zeger van Kortrijk en Jacob van Artevelde. Fragment uit de videoproductie 'Drongen en de Oude Abdij' van Wally Van de Velde.

hebben. Hij werd daarom op bevel van de Graaf van Vlaanderen aangehouden, gevangen gezet en onthoofd in het gravenkasteel van Rupelmonde.

Op zijn verzoek werd hij begraven in de O.L.V.-kapel van de nu verdwenen kerk van de abdij van Drongen. Hij was een groot weldoener van deze abdij die hij rijkelijk begiftigde.

Zijn graf werd in 1566 door de beeldenstorm verwoest en verdween onder het puin van de afgebroken kerk. Bij archeologische opgravingen tussen 1969 en 1976 werd het graf gelocaliseerd en werd in de beschilde grafkelder een skelet gevonden dat aan Zeger van Kortrijk wordt toegeschreven. Dit skelet wordt bewaard in de heemkundige kring van Drongen.

JEAN FOBE

Gent, 3 januari 1925 - Celles (Tournai) 3 september 1944

Gefusilleerd wegens gewapend verzet

Jean was de oudste van tien kinderen van Jules Fobe, notaris te Gent die een buitenverblijf had naast de kapel van Luchteren. Hij deed zijn humaniorastudies aan het Sint-Amandusinstituut in Gent. Als goede student was hij van plan om in het seminarie te treden.

Jean Fobe was in 1943 de oprichter en bezieler van een scoutsgroep in Luchteren.

Om te ontsnappen aan de opeising als werkwillige, ging hij zich tijdens de Tweede Wereldoorlog verschuilen bij zijn neef in de hoeve Moyart te Celles, nabij Doornik. Hij sloot zich daar aan bij een groep weerstanders die in de streek actief waren. Gedurende vier maanden maakte hij er zich verdienstelijk als gewapende weerstander in het Geheim Belgisch Leger - Groep 37. Nadat hij met zijn groep op 3 september 1944 - de dag van de bevrijding - drie vijanden gevangen had genomen, werden zij zelf verrast door een terugtrekkende Duitse colonne. Hij werd gevangen genomen, ter plaatse afgemaakt met een nekschot en in een sloot geworpen.

Jean Fobe werd begraven op het kerkhof van Celles. Zijn ouders hebben nadien het stuk grond gekocht waarop hij gestorven is en hebben er een monument laten oprichten.

In 1946-1947 schonken de ouders ter nagedachtenis van hun zoon een dubbel glasraam aan de kapel van Luchteren..

ALFONS BYN

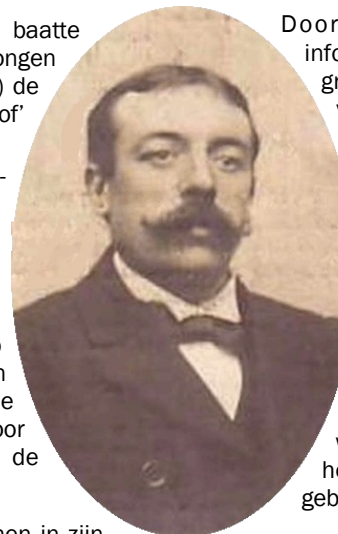
1866 - Gent, 10 september 1917

Gefusilleerd door de Duitse bezetter wegens spionage

Schrijnwerker Adolf Byn baatte in de Dorpstraat in Drongen (nu Oude Abdijstraat 36) de herberg 'Het Boldershof' uit.

Tijdens WO I was hij informant voor een spionagenetwerk. Hij hield zich bezig met het verzamelen en door spelen van informatie over de treintrafiek op de lijn naar Brugge. Een spoorlijn die door de Duitsers werd ingezet voor de ravitaillering en de aanvoer van troepen.

Door liefdesperikelen tussen informanten van een van die groepen, werden enkele mannen verklikt bij de Duitsers. Als gevolg daarvan viel het hele netwerk als een kaartenhuisje in mekaar en werden ook de twee andere groepen in haar val meegesleept. Uiteindelijk werden veertien leden van deze netwerken, waaronder Alfons Byn, in september 1917 terechtgesteld in Gent.

Een gedenksteen tegenover zijn woonhuis in de Oude Abdijstraat herinnert aan deze gebeurtenis.

Volgens J. Van der Fraenen in zijn boek 'Voor den kop geschoten' viel Byn in de handen van de Duitsers door een samenloop van omstandigheden.

Byn behoorde tot een van de drie spionagenetwerken die in het Gentse actief waren.

Samen met Alfons Byn, werd ook wegwerker Gustaaf Braeckman uit Baarle op 10/09/1917 gefusilleerd op de schietbaan (huidig Oord der Gefusilleerden) aan de Offerlaan in Gent.

Alfons Byn werd op 4 mei 1919 met militaire eer begraven op de toenmalige gemeentelijke begraafplaats te Drongen en later overgebracht naar de huidige begraafplaats aan de Mariakerksesteenweg.

KAREL DE BONDT

Evergem, 22 augustus 1888 - Drongen, 2 oktober 1973

Leieschilder, architect van de Paxpoort

De familie De Bondt was afkomstig uit Sint-Niklaas. Vader was een decoratieschilder die zich als zelfstandig decorateur gevestigd had in Evergem. In 1891 verhuisde de familie naar Gent waar een ruimer atelier gevonden was in Ramen. Na zijn middelbare studies aan het Gentse Sint-Amandus-college kreeg Karel De Bondt een opleiding plastische kunsten aan de Academie voor Schone Kunsten. Hij studeerde er af met de eerste prijs voor tekenen en schilderkunst en het diploma van architect.

Een van zijn eerste grote opdrachten was een schilderij voor de groteingangshal van de wereldtentoonstelling 1913 in Gent.

Uit zijn huwelijk met de Gentse violiste Augusta Hanssens kwamen vier kinderen voort. Hilda, het jongste, verwierf bekendheid als orgelvirtuozes. Het gezin woonde gedurende 40 jaar in een hoevetje aan de Leie in Afsnee. Het maakt nu deel uit van het restaurant Nenuphar.

Karel De Bondt nam deel aan talrijke tentoonstellingen in binnen- en buitenland (Parijs, Genève, Amsterdam). Hij staat bekend als Leieschilder, maar naast zijn vele Leiezichten schilderde hij ook portretten, paarden, allegorisch en religieus werk. Zo schilderde hij een kruisweg met minder staties dan de gebruikelijke, omdat hij het niet nodig vond Jezus meerdere malen te laten vallen. Zijn werk leunt aan bij het impressionisme en zelfs het luminisme.

Minder bekend, maar niet minder belangrijk is zijn werk als architect. Zo leverde hij o.m. Het ontwerp voor de Paxpoort in Diksmuide die werd opgebouwd met het puin van de vernielde eerste IJzertoren.

Karel De Bondt woonde de laatste jaren van zijn leven in de Varendrieskouter in Drongen. Hij vond zijn laatste rustplaats dicht bij de Leieoever op de begraafplaats van Afsnee.

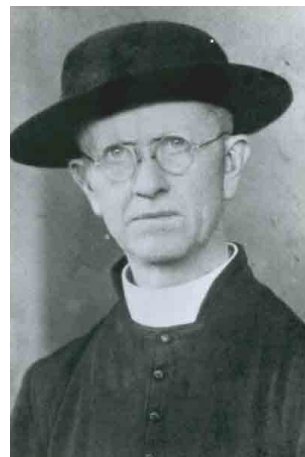

JOANNES SCHINCK

Kalken, 15 april 1872 - Kalken, 19 september 1967

Priester, politiek gevangene wegens preken tegen de Duitse bezetter

Pieter Joannes Schinck was afkomstig uit een landbouwersgezin uit Kalken. Toen hij in Luchteren als proost werd aangesteld had hij al een bewogen leven achter de rug. Als boerenknechtje kreeg hij op zijn eentje Frans, Latijn en Grieks onder de knie. Hij was leerling van de melkerij- en landbouwschool in Borsbeke en bracht het tot directeur van de eerste melkerij in zijn geboortedorp. In 1902 trad hij in bij de Franciscanen in Sint-Truiden. Zeven jaar later werd hij tot priester gewijd. Tot 1914 was hij predikant in West-Vlaanderen en Frans-Vlaanderen.

Tijdens de eerste wereldoorlog werd hij brancardier en aalmoezenier bij het Belgisch leger. Vanaf 1921 werd hij achtereenvolgens parochiepriester in Haasdonk en in Outer.

In 1931 werd Joannes Schinck aangesteld in Drongen-Luchteren als

proost van het klooster. Deze kloostergemeenschap is inmiddels verdwenen. Hij leefde erg sober en gaf veel weg. Hij had een uitgesproken voorkeur voor zieke en oude mensen. Daardoor was hij erg geliefd in zijn parochie.

Bij het binnenvallen van de Duitsers in 1940 trok priester Schinck elke zondag op de preekstoel van leer tegen Hitler en de Duitsers. Uit schrik bleven sommige gelovigen daardoor weg uit de kerk, maar vele andere uit de naburige parochies kwamen graag en gretig luisteren. Zijn populariteit bracht hem in maart 1943 in de gevangenis. Hij werd veroordeeld tot één jaar dwangarbeid.

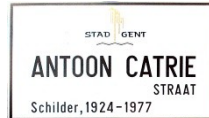
Bij zijn terugkeer in maart 1944 waren de kapel, pastorie en klooster gedeeltelijk vernield door een V1-bom. Reeds de 70 voorbij en totaal verzwakt vroeg hij ontslag en keerde voorgoed naar Kalken terug. Hij overleed er op zijn 95 ste.

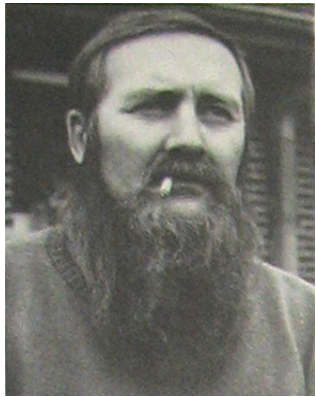
Joannes Schinck met Marie-Claire Waterloos, gewapend weerstander tijdens WO II en eveneens politiek gevangene. Ze worden in 1945 gehuldigd in Luchteren

ANTOON CATRIE

Ronsele, 26 januari 1924 - Gent, 5 juni 1977

Schilder en levensgenieter, bekend van grote muurschilderingen

Antoon Catrie woonde en werkte in Huize Voghelensanck aan de Kerkstraat 68 (nu Antoon Catriestraat) en was één van de 'huisschilders' van het Latems Museum voor Moderne Kunsten. Hij kreeg zijn opleiding aan het Sint-Lucasinstituut te Gent. Tussen 1947 en 1971 werkte hij aan het Gents Kunstatelier voor Kerkelijke Kunst en werd er in 1965 artistiek directeur.

Zijn figuren en portretten refereren naar de Byzantijnse kunst. Hij verwierf vooral bekendheid met zijn grote muurschilderingen en glas-in-betonramen. Zijn geliefde techniek werd het tempera-op-hout (waterverf vermengd met eiwit, gom en lijn).

Hij exposeerde zowel in binnen- als in buitenland (Tel-Aviv, Parijs).

Antoon Catrie was een onverbeterlijke levensgenieter. Ondanks zijn slepende ziekte zorgde hij steeds voor de vrolijke noot onder de 'Vrienden van het Latems Museum'.

Hij overleed op het hoogtepunt van zijn artistieke carrière. Zijn weduwe en enkele vrienden richtten de 'Antoon Catrie-stichting' op. Deze vereniging organiseerde jaarlijks een wedstrijd voor schilderkunst en verleende steun aan jonge Vlaamse kunstschilders.

In 1978 werd in de Oude Abdij van Drongen een grote retrospectieve 'Antoon Catrie' georganiseerd.

Antoon Catrie werd begraven op de gemeentelijke begraafplaats van Drongen.

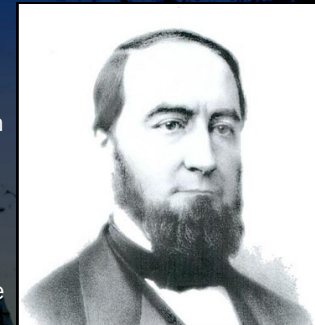
ERNEST SOLVYNS

Antwerpen, 4 december 1824 - Gent, 19 november 1885

Politicus, weldoener voor de gemeenschap van Baarle

Deze doctor in de rechten werkte een tijdlang als advocaat in Brussel. Later kwam hij zich als textielfabrikant vestigen in Gent. In 1849 huwde hij met Sylvia Martens, dochter van een Gentse schepen. Het paar kreeg kinderen en kwam naar Drongen waar ze het kasteel van Keuze aan de huidige Solvynsdreef betrokken.

aangrenzend een hospitaal in de oude pastorie. In ruil liet hij een nieuwe pastorie bouwen naast de kerk. Later financierde hij ook de restauratie van de Sint-Martinuskerk.

Vanuit zijn katholieke overtuiging raakte Ernest Solvyns betrokken in het politieke leven. De Gentse krant 'Le Bien Public'

waarvan hij medestichter was, werd de spreekbuis van het Belgische Ultramontanisme. Bij de parlementsverkiezingen van 1852 kwam hij in de provincieraad terecht. Als gedeputeerde speelde hij er een belangrijke rol in belangrijke beleidsdomeinen zoals onderwijs. Hij zetelde in de Drongense gemeenteraad van 1860 tot 1866 en van 1872 tot zijn dood in 1885. Van 1870 tot 1885 was hij senator voor het arrondissement Roeselare.

Hij engageerde zich in het katholiek organisatiewezen, vooral toegespitst op weldadigheid. Zo was hij actief in het Sint-Vincentiusgenootschap, een katholieke organisatie die welzijnswerk en onderwijs verschaftte aan lagere klassen.

Na het overlijden van zijn vrouw op jonge leeftijd, nam zijn schoonmoeder Regina de Meersman de zorg voor zijn zes kinderen op zich. Uit dankbaarheid vervulde hij haar laatste wens: in Drongen een opvangtehuis voor ouderen en armen bouwen. Hij liet het bejaarden-tehuis Sint-Regina bouwen met

Obijt in de Sint-Martinuskerk, met het wapenschild van de familie Solvyns.

Mariakapelletje aan de Moortelputstraat in 1920 door de familie Solvyns gebouwd als dank voor een behouden terugkomst uit Engeland na WO II.

SINT-GEROLF

Merendree 740 - Merendree ca.750

Patroonheilige van Drongen, eerste Vlaamse martelaar

Gerolf of Gerulphus, was de zoon van twee edelen uit Merendree. Volgens de overlevering trok hij naar de Sint-Pieters- abdij te Gent om daar het vormsel te ontvangen van de bisschop van Noyon-Doornik. Nadat hij op de terugweg in het klooster van Drongen had gebeden, werd hij in het bos ter hoogte van de huidige Varendries gedood door zijn peetoom. Toen zijn bebloede paard alleen naar huis terugkeerde ging zijn familie naar hem op zoek en vond hem dodelijk gekwetst onder een boom. De stervende jongen zou zijn vader gevraagd hebben om bijgezet te worden in het klooster van Drongen, en om zijn landerijen en zijn paard aan de Drongense geestelijken te schenken. De vader ging echter niet op zijn laatste wensen in en liet de jeugdige martelaar begraven in de Sint-Radegondiskerk te Merendree. Weldra vonden hier tal van miraculeuze genezingen plaats en kwamen pelgrims toegestroomd. In 915 werden zijn stoffelijke resten naar Drongen overgebracht, waar ze tot op vandaag bewaard worden.

Zijn grafkelder is nog te vinden in de Sint-Radegondiskerk te Merendree. De feestdag van Sint-Gerolf is op 21 september (25 september in Gent). De heilige wordt aangeroepen tegen de koorts.

In 1604 werd in de Sint-Gerolfstraat een kapel opgericht ter ere van de heilige, op de plaats waar vermoed werd dat Gerolf werd vermoord. In de 18e eeuw kwam er een nieuwe kapel. In 1948 werd ook deze, ter gelegenheid van de 1200-jarige herdenking herbouwd.

Jaarlijks wordt hier tijdens het Sint-Gerulphusfeest een mis opgedragen met muzikale begeleiding van de plaatselijke fanfare De Zwanezonen.

Sint-Gerolf is tot vandaag de geliefkoosde patroonheilige van veel afdelingen van katholieke jeugdbewegingen, vooral de Chiro en de KSA.

In de Sint-Gerolfkapel is nog een marmeren gedenksteen van de oude 18e eeuwse kapel te zien.

JOZEF BODDAERT

Drongen, 19 januari 1793 - Drongen 15 november 1866

Arts, verbeterde de techniek van bevallingen

In het Museum voor Geschiedenis van de Geneeskunde van de Universiteit Gent (Onderbergen 1) wordt de Vlaamse hefboom en andere geneeskundige instrumenten tentoongesteld.

Jozef Livinus Boddaert werd in Drongen geboren en behoorde tot een uitzonderlijk begaafde en gefortuneerde familie. Nadat hij zijn diploma behaalde als Doctor Medicinea zette hij een particuliere praktijk op en studeerde verder. In 1818 werd hij de eerste doctor in de geneeskunde aan de rijksuniversiteit van Gent. Hij promoveerde op een doctoraatsthesis over hepatitis (Hépatide).

In 1828 werd Jozef Boddaert co-directeur van de eerste provinciale kraaminrichting. Ze telde 12 bedden en voorzag logies voor vroedvrouwen. Naast zijn onderricht aan de aspirant-vroedvrouwen behandelde hij er zwangere vrouwen en moest moeilijke bevallingen tot een goed einde brengen. Hij schreef een belangrijk traktaat over het gebruik van de verlostang en de obstetrische hefboom die sindsdien de 'Vlaamse hefboom' wordt genoemd.

Dokter Boddaert was actief betrokken in de bestrijding van de koepokken en de cholera. Daarnaast was hij preparator voor de cursus anatomie en hoofdgeneesheer aan de Bijloke.

Vermits hij geen deel uitmaakte van het academisch corps, werd hij stilaan door universitair personeel vervangen. Als dank voor bewezen diensten kreeg hij de titel van eregeneesheer. Tot aan zijn overlijden in 1866 is hij blijven werken zowel in zijn eigen praktijk als in het Bijloke hospitaal.

Hij trouwde pas op zijn veertigste en kreeg vijf kinderen. Zijn zonen Richard en Gustave, eveneens medici, maakten later carrière als professor aan de RUG.

